

VII

Søren Smed og Ane-Mette har nu i mange Aar ligget Side om Side i Enslev Kirkegaardsjord, og hvad de efterlod heroppe af godt og ondt, vokser allerede videre hos en ny, en tredje Slægt, der kun kender deres Liv som et udsmykket Familjesagn.

Af deres Sønner lever nu kun Tyge. Baade Byraadsmanden i Kolding og Jørgen Skolelærer er vandret ind til den store Hvile. Men ogsaa Tyge er mærket. Det blege Ansigt er bleven blyfarvet; det tætte Haar og Skæg lyser om det runde Hoved som det fineste hvide Vat. Kun Brynene er endnu mørke.

I Aviserne mindes de to Gamle regelmæssigt, hver Gang Tyge Enslevs Levnedsløb paany fortælles. Ogsaa deres Billeder ses undertiden i Bladene. Herfra gik de over i Verdenspressen hin historiske Julidag i Aarhundredets Begyndelse, da Tyge blev Minister i Folkets første Ministerium.

Den Dag kunde Jørgen Skolelærer ikke holde sig hjemme for Uro og Spænding. Man ventede Ministerudnævnelserne i Løbet af Formiddagen, og straks om Morgenens tog han ind til Kolding for at være Nyhedskilderne nærmere. Fra enkelte Huse var der allerede stukket Flag ud, da han fra Stationen kom gaaende gennem Hovedgaden mellem to blaaøjede Studenter med hvide Huer — hans Sønner.

Han traf sin Broder og Svigerinde i Familjens Dagligstue og fik en meget kølig Modtagelse hos dem begge.

Den forhenværende Urmager, der for nylig var bleven udnævnt til Kancelliraad af den afgaaede Regering, desuden hædret af Befolkningen med en Sølvvinkande i Anledning af et Jubilæum, havde lagt sig forgyldte Stangbriller til og Kalot. Begge Dele gav det blankt barberede Ansigt et prælatagtigt Udseende, hvad ogsaa udtrykkeligt var tilsigtet. Siden det var hændet ham, at han af sine egne politiske Meningsfæller havde hørt Tyge nævne med delvis Anerkendelse, havde han forsaget Verden og sluttet sig til et Samfund af Hellige, hos hvem al Døgnets Larm og navnlig al Tale om Politik var bandlyst.